

Traducere din limba spaniolă de Cătălina Constantinescu

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Maria-Magdalena Trandafir

Corectură: Mihaela Cosma

Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad

Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COPONS, JAUME

Cea mai bună carte / Jaume Copons & Liliana Fortuny ; trad. din

lb. spaniolă de Cătălina Constantinescu. – Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-3547-1

I. Fortuny, Liliana

II. Constantinescu, Cătălina (trad.)

821.134.2

La carta més alta

Jaume Copons & Liliana Fortuny

First published in Catalan and Spanish by Combel Editorial, an imprint of

© 2017, Editorial Casals, SA

© 2017, Jaume Copons for the texts

© 2017, Liliana Fortuny for the illustrations

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

1

FESTIVALUL INTERNATIONAL AL JOCURILOR DE SOCIETATE

Aproape toată lumea este încântată de excursiile care se fac la școală, nu și eu. Mă stresează mult. Îmi imaginez ba că o să mă rățăcesc, ba că o să pierd vreun lucru, ba că o să mă plictisesc de moarte. Colac peste pupăză, prima excursie din acest an școlar m-a luat prin surprindere. Astfel, așa, dintr-odată, când am ajuns la școală, m-am trezit stând la coadă ca să urc în autocar.

Dacă aş fi ştiut că plecăm în excursie cu autocarul, nu aş fi băut lapte la micul-dejun. Pe scurt, să zicem că, din acea dimineaţă, nu vreau să mai aud de lapte cu cereale pentru că... în fine, nu doresc să dau detalii neplăcute despre ceea ce s-a întâmplat în autocar.

Călătoria nu a durat mult, doar cât să scot la plimbare cerealele de la micul-dejun și... încă puțin. Deodată ne-am trezit în fața Centrului de Expoziții și Conferințe, unde avea loc festivalul. Totul mi se părea spectaculos.

Faptul că Ema ne-a împărțit în grupuri măcar ne-a permis (mie, Lidiei și monștrilor) să facem ce vrem noi în acele ore. Iar adevărul e că ne-a plăcut, pentru că am văzut o mulțime de jocuri de societate.

SALA CUBULUI RUBIK

Cubul Rubik nu mă interesează. Cuburile astea mă enervează, iar persoanele care se ocupă cu ele... chiar și mai și!

Hocus-pocus!
E gata!

Mă numesc Lukas,
am paisprezece ani și pot
termina cubul în 4 secunde
și 90 de zecimi de secundă.

Și restul zilei ce va
mai face puștiul ăsta?
Din calculele mele, îi
mai rămân 86 395 de
secunde și zece zecimi
de secundă... zilnic.

Am trecut prin nenumărate săli, unde oamenii jucau tot felul de jocuri de societate. Unele erau foarte vechi, de exemplu, awalé, dar erau și foarte multe despre care nu știam nici cum se numesc.

Pentru jocul awalé este nevoie de o tablă și de patruzeci și opt de semințe-jetoane.

Trebuie să introduci semințele-jetoane în găuri și să reușești să rămâi și cu cele ale adversarului tău.

Nu ai voie să-ți lași adversarul fără nicio sămânță.

Îmi place ideea de a câștiga fără să-ți distrugi adversarul.

Deodată am văzut un joc care m-a încântat: fotbal cu nasturi. Mi s-a părut incredibil de ușor, distractiv și ingenios. Când îți venea rândul, trebuia să șutezi un nasture cu ajutorul altuia, urmărind astfel să dai gol în poarta adversarului.

Am văzut puzzle-uri 3D și 4D, jocuri de echipă și jocuri individuale. Erau, de asemenea, jocuri care păreau foarte ușoare, dar și altele, care cereau un efort mental imens.

Eu niciodată nu mă simțisem atras de jocurile de societate, pentru că, înainte să-i cunosc pe monștri, îmi ocupam timpul cu consolele și cu ecranele (televizor, telefon, tabletă). După ce i-am cunoscut, am deprins gustul lecturii, însă trebuie să recunosc faptul că am văzut jocuri care păreau foarte distractive.

Aaaau, tocmai am
înghițit o bucățică
de pion-cubuleț de
brânză de la Trivial!

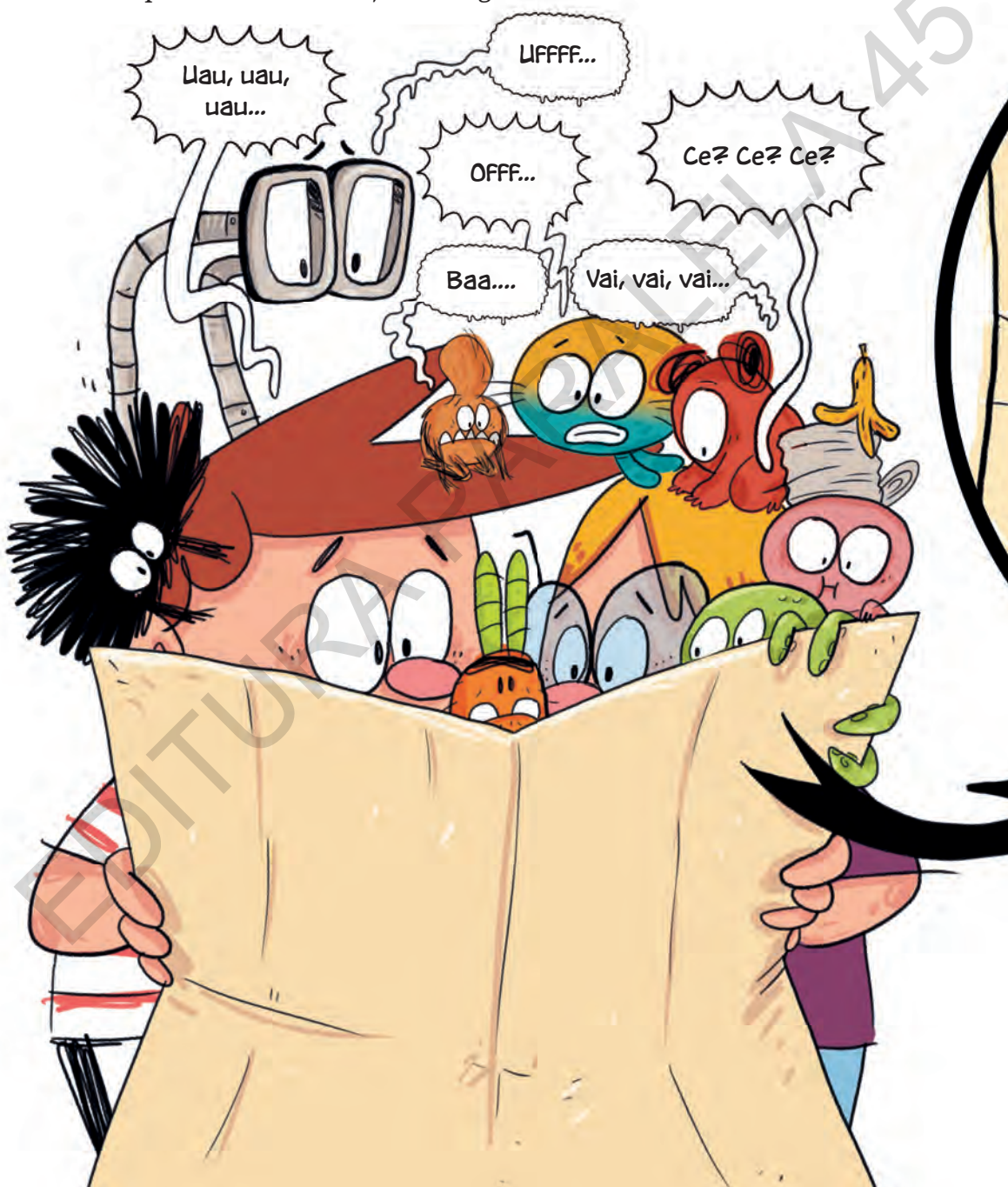
Când credeam că nu ne va mai mira nimic, dintr-odată, am ajuns într-o sală mare, unde am văzut ceva care ne-a lăsat cu gura căscată: o urnă mare, din cristal, care conținea un milion de euro în monede... Dar asta, oricât de surprinzător ar părea, nu era nimic în comparație cu ceea ce se afla deasupra monedelor.

Evident că am început să ne agităm. *Cartea monștrilor*, în fața noastră, închisă într-o urnă de cristal, era o șansă unică pentru ca monștrii să se întoarcă acasă. Dar ce însemna asta?

Din fericire, Lidia a găsit un pliant care oferea explicațiile necesare. Și așa am aflat că acea urnă conținea premiile unui campionat de jocuri de societate. Și am rămas aproape fără replică. Nu ne mai ieșeau din gură decât cuvinte monosilabice.

CAMPIONATUL SECOLULUI

Se admit echipe Formate din două Ființe omenești.

Pentru a putea participa, Fiecare echipă trebuie să aducă un obiect valoros.

Fiecare echipă va juca împotriva celorlalte, iar eliminările succesive vor conduce către Marea Finală.

Echipa câștigătoare va obține un milion de euro în monede și obiectele aduse de restul participanților.

Cei care doresc să participe trebuie să semneze un contract și să respecte toate normele, mai ales pe cele menționate cu litere mici.

Participanții vor fi cazați la hotelul Centrului de Expoziții și Conferințe, pe cheltuiala Excelenței Sale, primarul orașului Viforeni, și vor locui într-un lux exagerat.

Absolut șocați de acest campionat ciudat, dar mai ales de prezența *Cărții monștrilor*, am avut parte de o ultimă surpriză, care ne-a lăsat fără replică cu adevărat. Deși ar fi trebuit să ne așteptăm la așa ceva.

Ce? Surprinși? Chiar așa?
Noi suntem prima echipă care
s-a înscris. Am adus o carte
foarte specială. Uahahahaha!!!

Și care va fi a doua
echipă la înscriere?
Nu, nu-mi spuneți încă...
dacă vreți *Cartea*,
participați la campionat,
nefericiților!

V-am cam
înfuriat, nu-i
așa?

He, he, he!
Altfel nu
putem!

Vă înscrieți
sau nu?

